

РЕШЕНИЕ

№ 7036

гр. София, 28.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 11.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря АНЖЕЛА САВОВА, като разгледа дело номер **1156** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на Образувано е по жалба на “ТИСЕНКРУП МАТИРИАЛС БЪЛГАРИЯ“ ООД-гр.С. срещу Решение №32-700892/17.01.2024 година на ДИРЕКТОР ТД МИТНИЦА Р., с което е определено събирането на допълнителни държавни вземания в общ размер на 12 201,56 лева по ЕАД № 21 [банкова сметка]/24.11.2021 година.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното Решение. Твърди се, че същото е издадено при неправилно приложение на материалния закон и при издаването му са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и в хода на процедурата по последващ контрол, като липсват доказателства за турски произходна стоката, противно на възприетото от страна на органите, извършили последващ контрол и чиито констатации са залегнали в оспореното Решение, като в хода на процедурата при извършване на последващ контрол не са събрани категорични доказателства, че стоката е с произход Т., а не ЕС. Сочи се още, че митническият орган неправилно е определил турският произход на стоките в противоречие с материално-правните разпоредби. Иска се отмяна Решението и се претендират направените по делото разноски.

В съдебно заседание- оспорващото дружество- „ Тисенкруп Матириалс Бълграия“ ООД редовно уведомено при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от адвокат Д., редовно упълномощена, която поддържа жалбата на заявените основания

и моли да бъде уважена. Заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения относно основателността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по оспорването- Директор ТД Митница Р. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 се представлява от юрисконсулт Т. редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на адвокат Д. и моли да бъде редуцирано. Съображения относно неоснователността на жалбата развива и в представената по делото писмена защита.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед за изменение на служебното правоотношение №1042/27.07.2021 година на Директор на Агенция „Митници“ В. Б. П. е преназначен на длъжността- Директор Териториална дирекция- Митница Р., считано от 31.07.2021 година.

На 24.11.2024 година в МП Пристанище Р. е приета МД за допускане на свободно обращение ЕАД № 21 [банкова сметка]/24.11.2021 година с вносител „Тисенкруп Матириалс България“ ООД, като декларираната стока е Н- профили Н. /240-12S275JR=6 Код по Т.- [ЕГН] с тегло 22 680 кг., с митническа стойност 20671,88 лева, с приложен Сертификат Е. с №J./15.11.2021 година, заверен от турските митнически власти, като в клетка 4 на ЕАД е посочена държава на произход-Испания, а в елемент от данни ЕД 5/15“ код на държава на произход , посочени в МД е деклариран код- Европейски съюз, в ЕД5/14“-Държава на изпращане /износ е деклариран код- Т. и при митническото оформяне са представени описаните в елемент от данни- 2/3- Представени документи, сертификати и разрешения, допълнителни данни, изискуеми съгласно чл.163 от Регламент /ЕС/ № 952/2013, като възникналите задължения за ДДС и мито са заплатени при извършване на вноса, като предвид декларирания произход на стоката ЕУ за стоките се освобождава заплащането на защитно мито в размер на 25%, въведено с Регламент за изпълнение /ЕС/ № 2019/159 на Комисията от 31.01.2019 година.

Във връзка с възникнали съмнения относно прилагане на Регламент за изпълнение № ЕС/02019/159 но Комисията за налагане на окончателни защитни мерки срещу вноса на някои стоманени продукти и Регламент за изпълнение /ЕС/ №2018/1013 на Комисията от 17 юли 2018 година на Европейския парламент на Съвета със Заповед за възлагане № ЗАМ-120/32-352/27.01.2023 на основание чл. 48 от Регламент (ЕС) № 952/2013 година на Директор на Агенция „ Мтници“ възложил да бъде извършена проверка на „ Тисенкруп Матириалс България“ ООД , определил състава на проверяващия екип/ подробно посочен в Заповедта за възлагане, обхвата на проверката- законосъобразността на действията на проверяваното лице, при поставяне на стоките под митнически режими „Допускане за свободно обращение“,“Митническо складиране“и,„Активно усъвършенстване“, проверявания период -01-01.2020 година-01.01.2023 година, определил срока за извършване на проверката- два месеца, считано от датата на връчване на заповедта за възлагане.

Последната е връчена лично срещу подпис на управителя на оспорващото дружество на дата 01.02.2023 година/ видно от разписката, приложена на лист 151 от делото/.

На 01.02.2023 година до оспорващото дружество е връчено Искане № 1 за

представяне на документация, даване на писмени обяснения и/ или изготвяне на справка, като искането е връчено на 01.02.2023 година на управителя на оспорващото дружество.

На 09.02.2023 година оспорващото дружество е представило Опис съгласно Искане № 1, придружен с писмени доказателства, подробно посочени в него.

На 21.02.2023 година оспорващото дружество представило писмени обяснения във връзка с Искане за представяне на писмени обяснения №2.

На 28.03.2023 година митнически служител,включен в състава на проверяващия екип депозирал Докладна записка до Директор на Агенция“Митници“,в която обосновал необходимостта от удължаване срока на проверката с още два месеца.

Със Заповед № ЗАМ-589/32-123 901/31.03.2023 година Директор на Агенция“ Митници“ изменил Заповедта за възлагане от 27.01.2023 година, като посочил срокът на извършване на проверката- два месеца, да се чете четири календарни месеца.

Заповедта за изменение е връчена на Главния счетоводител на оспорващото дружество на 03.04.2023 година.

На 26.05.2023 година до Директор на Агенция „ Митници“ е депозирана отново Докладна записка от митнически служител, включен в състава на проверяващия екип, в която отново е обоснована необходимостта от удължаване срока на проверката с още 2 месеца до 26.07.2023 година.

Със Заповед от 21.05.2023 година Директор на Агенция „Митници“ удължил срока на извършване на проверката на оспорващото дружество с още два месеца от датата на издаване на заповедта и включил още един митнически служител в състава на проверяващия екип-Г. Б. М. на длъжност- Главен експерт в Агенция“ Митници“, Дирекция „ Последващ контрол“ в Отдел“ Митническо законодателство“, Ц..

Заповедта за удължаване на срока е връчена на 13.06.2023 година на Главния счетоводител /пълномощник на управителя на оспорващото дружество/.

На 31.07.2023 година е проведено заключително обсъждане на основание чл.84к от ЗМ за резултатите от проверката в рамките на последващ контрол, на което са присъствали двама митнически служители,включени в състава на проверяващата комисия и представител на проверяващото дружество-К. К.-Финансов директор, като последният възразил, като посочил, че ще представи становище относно установеното при проверката.

На 07.08.2023 година оспорващото дружество представило Становище относно изложеното при заключителното обсъждане, в което подробно изразило несъгласието си с установеното.

На 14.08.2023 година е изготвен Доклад № В./1/3, с който е предложено Директор на ТД Митница Р. да вземе под отчет защитно мито за досъбиране в размер на 10167,97 лева и ДДС за досъбиране в размер на 2033,59 лева.

На 21.11.2023 година до оспорващото дружество е изпратено Писмо,с което е уведомено, че е започнало производство по издаване на решение за досъбиране на митни сборове .

Съобщението е връчено на 23.11.2023 година на адреса на оспорващото дружество.

На 20.12.2023 година оспорващото дружество депозирило Становище до Директор Митница Р., в което подробно изразило несъгласието си със започналото производство по издаване на ИАА.

На 21.12.2023 година Заместник- директор на Митница Р. с Писмо уведомил оспорващото дружество, че му предоставен нов 30 дневен срок за представяне на

възражение по Становището от 07.11.2023 година, като заключителното обсъждане е проведено на 14.08.2023 година.

На 17.01.2024 година ответникът по оспорването издал оспореното Решение № 32-700892, с което не приел декларирания европейски преференциален произход на стоките, определил турски преференциален произход на декларираните стоки по Митническа декларация ЕАД № 21 [банкова сметка]/24.11.2021 година, определил ставка на допълнително / защитно мито в размер на 25 % по МД от 24.11.2021 година и задължил оспорващото дружество да доплати мито/ защитно/ в размер на 10167,97 лева и ДДС за досъбиране в размер на 2033,59 лева.

Решението е връчено на оспорващото дружество на дата 18.01.2024 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

Назначена е, изслушана и оспорена от процесуалния представител на ответника по оспорването съдебно – техническа експертиза, като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание експертът заявява, че поддържа заключението си .

Назначена е, изслушана и оспорена от процесуалния представител на оспорващото дружество повторна съдебно- техническа експертиза, като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание експертът заявява, че поддържа заключението си.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна. Съображенията за това са следните:

Оспореното Решение представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове./ При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Решение № 32-700892/17.01.2024 година НА ДИРЕКТОР ТД МИТНИЦА Р. е издадено от компетентен орган-това е Директор ТД Митница Р., на когото изрично нормата на чл.34, ал.1, т.9 от Устройствения правилник е предоставила правото да издава издава индивидуални административни актове в рамките на своите правомощия. В чл. 220 от Закона за митниците е посочено, че всяко лице може да обжалва засягащи го решения на митническите органи по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#). Съгласно чл.19 от Закона за митниците Решенията по прилагане на митническото законодателство се издават от директора на Агенция "Митници" или от директорите на териториални дирекции. "[Митнически органи](#)" са длъжностните лица от митническите учреждения, които осъществяват митнически надзор и/или извършват контрол или дейност по разследване по реда на [Наказателно-процесуалния кодекс](#). /§1, т.9 от ДР на ЗМ. В чл.19, ал.7 от ЗМ е доуточнено, че за целите на прилагане на [чл. 29 от Регламент \(ЕС\) № 952/2013](#) решения, взети без предварително заявление, се издават от директора на териториалната дирекция, където са възникнали фактите и обстоятелствата,

изискващи вземането на решение, освен ако не е предвидено друго.

Между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства се установява, че лицето В. П. към датата на издаване на Решението е заемал длъжността- Директор Териториална дирекция Митница Р..

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Решението съдържа предвидените в чл.59,ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването му и е мотивирано.

При издаването на Решението, ответникът по оспорването е нарушил процесуално правните разпоредби, което е довело и до нарушаване на материално- правните разпоредби.

От самото Решение видно, че то е издадено при извършена последваща проверка, чиято правна уредба се съдържа в нормата на чл.84 от Закона за митниците, според която за целите на прилагане на [чл. 48 от Регламент \(ЕС\) № 952/2013](#) след вдигане на стоките митническите органи имат право да извършат последващ контрол чрез проверка на точността и пълнотата на информацията в декларациите и на придружаващите документи, счетоводната отчетност на декларатора и други видове отчетност, свързани с операции със съответните стоки или с предварителни или последващи търговски операции, включващи съответните стоки, като проверката по ал. 1, т. 2 се извършва по реда на [чл. 84а](#) и [84м](#). В чл. 84а. от ЗМ е посочено, че последващ контрол на декларирането се извършва на всички лица, които упражняват или са свързани с дейност, контролът върху която е възложен на митническите органи със закон. При последващия контрол се извършва проверка за законосъобразността на действията на проверяваното лице при прилагането на съответните режими, процедури и мерки на търговската политика, както и за изпълнение на задълженията му за заплащане на публичните държавни вземания, събирани от митническите органи. Митническите органи са длъжни да установяват безпристрастно фактите и обстоятелствата по ал. 2 както във вреда, така и в полза на проверяваното лице. В хода на проверката проверяваното лице има право да получава сведения за установените факти и обстоятелства, доколкото това няма да затрудни извършването ѝ. Проверката обхваща стоките, складовите наличности, счетоводните записи, търговската, счетоводната и друга документация на проверяваното лице, която е от значение за конкретния случай. Митническите органи са длъжни да разясняват на проверяваното лице и на другите участници в производствата по този закон техните процесуални права, предвидени в [Данъчно-осигурителния процесуален кодекс](#), съответно [Наказателно-процесуалния кодекс](#), и да осигуряват възможност за упражняването им.

В чл. 84б от ЗМ в редакцията, действаща към момента на извършването на последващата проверка е доуточнено, че последващият контрол се осъществява от митнически служители в специализирани звена за последващ контрол в Централното митническо управление и в териториалните митнически управления. Компетентността на звеното за последващ контрол се определя по адреса на управление, съответно по постоянния адрес на проверяваното лице. Компетентността на звеното за последващ контрол в Централното митническо управление е национална. При необходимост да се установят факти и обстоятелства, свързани с дейността на проверяваното лице, на негово поделение, обект, дейност или имущество, които се намират в обхвата на компетентност на друго звено за последващ контрол, директорът на Агенция "Митници" може да разреши извършване

на цялата проверка или на отделни действия от това звено за последващ контрол. При необходимост от специфични знания и квалификация в проверката могат да участват и други митнически служители, които ги притежават, или от тях може да се изискват експертни становища. По аргумент от чл.84в от ЗМ проверката в рамките на последващия контрол се извършва въз основа на заповед за възлагане, която се издава от-Директора на Агенция "Митници" или от оправомощени от него длъжностни лица от Агенция "Митници" и от Началник на митница. Заповедта по ал. 1 се издава в писмена форма и съдържа- правните и фактическите основания за извършване на проверката, имената и длъжността на митническите служители, които ще извършват проверката, данни за проверяваното лице, проверявания период, обхвата на проверката, срока за извършване на проверката. Заповедта по ал. 1 се връчва на проверяваното лице от митническите органи, като проверяваното лице може да бъде уведомено предварително за началото на проверката, ако с това не се застрашава целта ѝ. Заповедта по ал. 1 може да бъде изменяна с нова мотивирана заповед от органа, възложил проверката. Изменението се смята за извършено от датата на издаване на новата заповед, която се връчва на проверяваното лице. Срокът за извършване на проверката в рамките на последващия контрол не може да бъде по-дълъг от два месеца считано от датата на връчване на заповедта. При обоснована необходимост срокът по ал. 6 може да бъде продължен с не повече от 4 месеца с нова мотивирана заповед от органа, възложил проверката. Заповедите за възлагане, изменение, спиране и възобновяване на проверката не подлежат на обжалване. В чл.84г от ЗМ е доуточнено, че проверяваното лице е длъжно да оказва съдействие на митническите органи при изясняването на факти и обстоятелства, които са от значение за проверката. По силата на 84л от ЗМ, проверката в рамките на последващия контрол приключва с констативен доклад, който се изготвя не по-късно от 14 дни след изтичането на срока по [чл. 84в, ал. 3, т. 6](#). Писменият констативен доклад съдържа- номер и дата, имената и длъжността на митническите служители, извършили проверката, фактическите и правните основания за проверката, данни за проверяваното лице, обхвата на проверката, извършените действия и установените факти и обстоятелства, направените констатации, предприетите мерки за обезпечаване на доказателствата и на публичните държавни вземания, предложения за определяне размера на митата и другите публични държавни вземания и за образуване на административнонаказателно производство, опис на приложените доказателства, подписи на митническите служители, съставили доклада, и на ръководителя на съответното звено за последващ контрол. Приложените към доклада доказателства са неразделна част от него. Оригиналите на събраните писмени доказателства се прилагат към екземпляра от доклада, предназначен за митническия орган, възложил проверката, а заверени копия от тях с изключение на предоставените доказателства от проверяваното лице, се прилагат към екземпляра, предназначен за лицето. Фактическите констатации в доклада трябва да бъдат подкрепени с доказателства и се смятат за истински до доказване на противното. В 7-дневен срок от съставянето му докладът за проверката и доказателствата, приложени към него, се връчват на проверяваното лице срещу подпис и се предават на органа, възложил проверката, за последващи действия.

С първоначалната заповед за възлагане на проверка по реда на чл.84 от ЗМ е определен срок за завършването и- два месеца, считано от датата на връчване на заповедта, а митнически служител предвид необходимостта от удължаване срока с още два месеца депозирал Докладна записка, с която обосновал необходимостта от удължаване на срока, но вместо да спази разпоредбите на ЗМ в частност нормите на чл.84к и сл. от ЗМ- като издаде нова Заповед за удължаване на срока с два

месеца , издал заповед, с която изменил заповедта за възлагане, като посочил, че срокът следва да се чете 4 месеца/ което е недопустимо, защото не се каса за фактическа грешка, за да посочи срокът да се чете четири календарни месеца, а за порок във формата. Наред с това, след като е възникнало съмнение у митническите органи относно произхода на стоките, то те са имали възможността по линия на международното сътрудничество да изискат от турските митнически власти информация относно произхода на стоките, нещо което не е сторено, а това опорочава процедурата по извършване на последваща проверка и е довело и до нарушаване на материалния закон.

Основният спорен въпрос между страните е дали вносителят е доказал декларирания европейски произход на процесните стоки, доколкото с Регламент за изпълнение (ЕС) № 2019/159 са наложени окончателни защитни мерки, изразяващи се в откриване на тарифни квоти, посочени в Приложение IV.1, във връзка с вноса в Съюза на определени категории продукти чрез позоваване на кодовете по КН, посочени за тях в Приложение I, в т. ч. с код по КН 72193310 и код по КН 72193210, с определени в Приложение III.2 спрямо кои държави, от които произхождат продуктите, се прилагат мерките, предвидени в член 1, измежду които и Т. Правилата относно установяване на т.нар. „непреференциален произход“ на стоките, дефинирани в чл. 60 и сл. от М. и чл. 31 – чл. 36 и Приложение 22-01 от Делегиран Регламент (ЕС) № 2015/2446, както следва от изричното правило чл. 2 от Регламент за изпълнение (ЕС) № 2019/159, като самият Регламент за изпълнение (ЕС) № 2019/159 намира своето основание и в чл. 12 от Споразумението, сключено между Европейската общност за въглища и стомана и Република Т. относно търговията с продукти, влизащи в обхвата на Договора за създаване на Европейската общност за въглища и стомана, и по чл. 60 от Допълнителния протокол, подписан на 23 ноември 1970 година приложен към Споразумението за асоцииране между Европейската икономическа общност и Т..

В чл. 59, 60 и 61 от М. се съдържат базовите разпоредби за установяване непреференциален произход на продуктите, като според чл. 60, § 1 за стоките, изцяло получени в една-единствена държава или територия, се счита, че произхождат от тази държава или територия, като водещото правило за придобиване на непреференциален произход за стоки, чието производство включва участието на повече от една държава или територия е посочено в чл. 60, § 2 от М.- "произхождат от държавата или територията, в която са претърпели последната си съществена, икономически обоснована обработка или преработка в оборудвано за тази цел предприятие и довела до производство на нов продукт или която представлява важен стадий от производството". Тази разпоредба е доразвита в членове 31-36 от Делегирания регламент на Комисията (ЕС) 2015/2446. От своя страна, Правилата за непреференциален произход са въведени в член 32 "Стоки, чието производство включва участието на повече от една държава или територия": "Счита се, че стоките, изброени в приложение 22-01, са претърпели последната си съществена преработка или обработка, довела до производството на нов продукт или представляваща важен стадий от производството, в държавата или територията, в която са изпълнени правилата, определени в посоченото приложение, или която се определя от тези правила", а в чл. 34, § 1 от Делегирания регламент, озаглавен „минимални операции“ лимитативно са изброени и тези от тях, които за целите на придаване на произход не се считат за съществена, икономически обоснована преработка или обработка, сред които попадат и операциите за осигуряване на запазването на продуктите в добро състояние по време на превоза и складирането им (проветряване, разстилане, сушене, отстраняване на повредени части и подобни операции) или операциите,

улесняващи експедицията или превоза – буква „а“; простите операции, състоящи се в ... нарязване – буква „б“; промени в опаковката – буква „в“, като в същия смисъл е и забележката към относимата в случая Глава 72 от Приложение 22-01 към Делегирания регламент, съгласно която „За целите на тази глава се смята, че промяна в класирането в резултат единствено на рязане не придава произход“. Регламент за изпълнение (ЕС) № 2019/159 не въвежда задължение за представяне на конкретен документ, доказващ произхода на визираните с него стоки. Член 2, § 1 предвижда единствено че произходът на стоките се определя в съответствие с действащите в Съюза разпоредби относно непреференциалния произход, а чл. 61 от М. въвежда правомощието за митническите органи да изискат от декларатора да го докаже. За целите на митническото деклариране и облагането на стоките при внос, произходът може да бъде определен по два различни начина- по правилата за преференциален и поправилата за непреференциален произход, като правилата за преференциален произход се прилагат по отношение на стоки, произхождащи от държави-бенефициери по сключени споразумения за свободна търговия с ЕС, а тези за непреференциален произход се прилагат по отношение на всички останали стоки. За удостоверяване на преференциалния произход на стоките при въвеждането им на митническата територия на държавите- членки са предвидени различни видове сертификати, между които и сертификата за движение Е.. 1. Тези сертификати са предвидени в международните споразумения/договори, които ЕС е сключил за въвеждане на преференциални тарифни мерки, които споразумения и договори са от категорията на първичното законодателство на Съюза. От тези международни споразумения с приоритетно значение за търговията между ЕС и Т. е- Регионалната конвенция за паневросредиземноморските преференциални правила за произход /Р./, по която договарящи са 25 страни, включително ЕС и Република Т., както и Решение № 1/2009 на Съвместния Комитет, създаден съгласно Споразумението между ЕОВС и Република Т. относно продукти, които попадат в обхвата на Договора за създаване на Европейската Общност за Въглища и Стомана /ЕОВС/, с което се приема и Протокол 1 относно определянето на понятието „продукти с произход“ и методите на административно сътрудничество. От друга страна, непреференциалните правила за произход на стоките са въведени във вътрешното /вторично/ съюзно законодателство с разпоредбите на чл. 60 и следващите от Регламент № 952/2013 г. на Европейския Парламент и на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Съюза /М./, както и с допълнителните поясняващи разпоредби на регламентите по прилагане на М.-чл. 31 - 36 и Приложение 22-01 от Делегирания Регламент на Комисията 2015/2446 за допълнение на Регламент № 952/2013 г. за определяне на подробни правила за някои от разпоредбите на М.. В чл. 3, чл. 26 и чл. 31 от В. конвенция за правото на договорите сочи, че договорите са задължителни за страните по него доколкото те са действащи и следва да се тълкуват добросъвестно и в съответствие с обикновеното значение, на термините и в техния контекст. В допълнение следва да се има предвид и факта, че Съда на ЕС нееднократно е имал възможността да се произнесе, че сертификатите за произход представляват доказателство за произхода и да се приеме, че освен тези доказателства могат да бъдат използвани и други доказателствени средства, това би накърнило единството и сигурността при прилагането на споразуменията /дело С-334/93 г./, както и че органите на държавата износител следва да установят произхода на дадена стока, и че митническата администрация на държавите членки по принцип трябва да признаят преценките извършени от държавата износител, особено когато преференциалният режим е създаден с международно споразумение, обвързващо Съюза /дело С-409/10 г. и дело С-428/11/. В допълнение, Съда на ЕС сочи, че признаването от митническите органи на държавите- членки на решенията,

приети от органите на държавата износител, обвързана със Съюза от режим на свободна търговия, е необходимо, за да може Съюзът на свой ред да изисква от органите на тази държава спазването на решенията, приети от митническите органи на държавите- членки относно произхода на изнасяните от Съюза продукти в тази държава (в този смисъл т.34 от Решение от 06.02.2014 г. по дело С-613/12 г.). Нещо повече-при оформянето на вноса по процесната ЕАД вносителят е представил неоспорено доказателство за произход - сертификат Е., издадено не от частноправен субект, а от Турската митническа администрация, като представител на държавата, с която ЕС е постигнала определени международни договорености. В тази насока съдът кредитира изцяло заключението по съдебно- техническата експертиза/ първоначална/ въпреки, че е оспорена от процесуалния представител на ответника по оспорването но което настоящият съдебен състав намира за обективно и компетентно изготвено и от което е видно, че Доставчик (износител) на процесните стоки за внос в Б., е А. Р. С/Е. С. М., И., Т., който пък е получател на стоките от „А.Г. С. В., С. А.“ Испания, Получател (купувач) на процесните стоки в Б. е жалбоподателят, а турският доставчик, е получател на стоките от „А.Г. С. В., С. А.“ Испания, превозното средство при пристигане на стоките в Б., е „34LT0101“, същото е посочено в опаковъчен лист 15.11.2021 година, Пътна товарителница/15.11.2021 и Митническа декларация за транзит (Т1) № 21TR34130003052726. Превозното средство при доставката от Испания за Т., е моторен кораб „Д.“ Декларираният митнически режим при доставката в Б., е 4000 („Едновременно допускане на стоки за свободно обращение и освобождаване за потребление“, няма предишен режим), а при износът от Т., 1040 („износ“, предшестваш режим „внос“). Следователно, относно доставката на процесната стока, първоначално са били внесени в Т. от Испания и в последствие, изнесени от Т. в Б., без да получават друг митнически режим. Проследяването на процесната стоки от отправното място, видно от анализа на документите, показва, че от Испания по фактура 215602466/01032021 и Сертификат за движение Е.1 № А 1257025 Т от 02.03.2021 година, на турското дружество А. Р. С. С. М. С. ВЕ Т. А. И., са доставени „Н-образен профил“, с тарифен код 7216 33 90 00, количество 1 548 160 кг нето и бруто тегло, 357 броя кашона. Част от това количество е доставено на жалбоподателя, декларирано за износ с Турска митническа декларация № 21341300EX912829-15.11.2021: процесната стока „Н- образен профил“, с тарифен код 7216 33 90 00, количество 21680 кг нето и бруто тегло, 7 броя кашона и българска митническа декларация с М. № 21BG004006060926R4 от 24.11.2021 година, процесната стока „Н-профили Н. 240/12-S. ВЕ=6“, с тарифен код 7216 33 90 00, количество 21680 кг нето и бруто тегло, 6 броя опаковки, връзки.

Неправилен е изводът на административния орган, че вносителят не е доказал произхода на стоките, предмет на МД от 24.11.2021 година, като неправилно не е зачел представения Сертификат за движение Е. № J./15.11.2021 година, като ако е имало съмнение относно него, то митническите органи са могли да проведат съответните процедури по проверката му по реда на чл. 33 от Протокол 1 относно определянето на понятието „продукти с произход“ и методите на административно сътрудничество към Решение № 1/2009 година на Съвместния Комитет, като в хода на последващия контрол е посочено, че „митническите органи не оспорват валидността на представените документи за преференциален произход“ като по този начин е призната истинността и автентичността на представените документи за произход и декларираният от оспорващото дружество европейски произход на стоките е безспорно доказан, в съответствие с релевантните разпоредби от международно договорените правила, по които Европейския Съюз е поел съответните ангажименти за търговия и установяване на произхода на стоките, предмет на тази търговия. Наред с това „Следва да се посочи, че макар и разпоредбите на митническото

законодателства в областта на „непреференциалния произход“ на стоките, да не предвиждат както се посочи по-горе, доказване на същия посредством конкретен документ, няма никаква пречка да се съобрази приложеният Сертификат за движение Е. 1”, като същият е официален документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК, тъй който е издаден от длъжностно лице в кръга на службата му по установените форма и ред, съответно съставлява доказателство за изявленията пред него и за извършените от него и пред него действия, данните от който са потвърдени и посредством останалите, приложени по делото доказателства. В разпоредбите на чл.60 и чл.61 от Митническия кодекс на Съюза са определени основните насоки за определяне непреференциален произход на продуктите, като за стоките, изцяло получени в една-единствена държава или територия, се счита, че произхождат от тази държава или територия./чл.60 пар.1/. За стоките, чието производство включва участието на повече от една държава или територия, се счита, че произхождат от държавата или територията, в която са претърпели последната си съществена, икономически обоснована обработка или преработка в оборудвано за тази цел предприятие и довела до производството на нов продукт или която представлява важен стадий от производството/чл.60 пар.2/.Успоредно с това и съгласно чл.61 пар.1 от МК когато в митническата декларация съгласно митническото законодателство е посочен произходът на стоките, митническите органи могат да изискат от декларатора да го докаже и неправилно ответникът по оспорването е приел, че стоките са с произход Т.. Наред с това,признаването от митническите органи на държавите- членки на решенията, приети от органите на държавата износител, обвързана със Съюза от режим на свободна търговия е необходимо за да може Съюзът на свой ред да изисква от органите на тази държава спазването на решенията, приети от митническите органи на държавите членки относно произхода на изнасяните от Съюза продукти.По силата на споразуменията за свободна търговия, доказателства за произход на стоките могат да бъдат- Сертификат за движение Е..1 или- Декларация за произход, като не се изисква доказателство за произход, когато става дума за стоки, изпращани като малки пратки от частни лица, за частни лица или представляващи част от личния багаж на пътници,внос, който е инцидентен и се състои изцяло от продукти за лична употреба на получателите или пътниците, не се счита за внос с търговски характер, като общата стойност на тези пратки не трябва да надвишава стойност от 500 евро в случаите на малки пратки или 1200 Евро за продукти, които са част от личния багаж на пътниците.Сертификатът за движение Е..1 се издава по образец от митническите власти на страната, от която се изнася, по писмена молба на износителя или под негова отговорност от негов упълномощен представител,а Митническите власти,издаващи сертификата, предприемат всякакви необходими мерки, за да проверят произхода на продуктите и изпълнението на другите изисквания на споразуменията за свободна търговия, като за целта те имат право да изискват доказателства и да извършат проверки на счетоводната документация на износителя или всякакви други проверки,които сметат за необходими.

Наред с това, от заключението на вещото лице Й. е видно, че анализът на документите намиращи се в кориците на делото – Митнически декларации, в които е посочена държавата на произход, както и Сертификатите за движение Е..1, заверени от съответните митнически органи показва, че оспорващото дружество притежава доказателства за удостоверен произход, а в търговските и превозните документи; търговски фактури, опаковъчни листа международни товарителници, не са посочени специални марки за идентификация на стоките,освен посочените означения в описанието на процесната стока: „Н-профили Н ЕБ 240/12-S.“; „Стоманени профили

Н. 240 12 М Т“; „Н ЕБ 240 12 М.“ , „Стоманени профили Н. 240 12 М Т“, качество „S.“, в анализирани документи няма информация за ясно посочен и описан вид на извършените от износителя от Република Т. обработка (преработка на тези стоки), а проследимостта на движението на стоката от Испания за Т. и в следствие изнесена за Б. сочи, че процесната стока не е преработвана и/или допълнително обработена. Проследимостта по конкретни партии е видна от анализа на търговските фактури издадени от испанския продавач на турския купувач и в следствие на част от доставката препродадена на българския купувач- жалбоподател, а за липса на преработка (дообработка) върху процесната стока показателен е анализът на декларирани митнически режими и процесиите стоки са същите, като онези, които са изнесени. Няма доказателства процесиите стоки, докато са били в Т. или по време на износа са преминали през други операции, освен необходимите за запазването им в добро състояние и преместване от мястото на получаване от Испания в турско пристанище и до мястото на натоварване за износ за Б., като основание за този извод е анализът на митническите режими, няма доказателства за извършени преработки и/или дообработки в периода от 1.03.2021 година до датата на износа за Б. с турска митническа декларация за износ № 21341300EX912829 от 15.11.2021 година, в която е обявен код на държавата на произход 011 (Испания) и митнически режим 1040 („износ“, предшествващ режим „внос“), като е безспорно доказан испанският произход на процесиите стоки, като няма никакви доказателства за турски произход на стоките, които да доведат да извод, че следва да се начисли допълнително мито и ДДС. Съдът не кредитира повторната съдебна експертиза, като намира същата за необективна.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение не отговаря на условията за редовно действие на административните актове, което предпоставя отмяната му.

С оглед изхода на спора и в съответствие с чл.143 от АПК в полза на оспорващото следва да се присъдят направените по делото разноски, но преди да бъде определен техният размер, съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, направено в последното съдебно заседание от страна на процесуалния представител на ответника по оспорването. Оспорващото дружество е представлява от адвокат, като в Договора за правна защита и съдействие е договорена сума в размер на 1500 лева, платена в брой при подписването на договора . Съгласно чл.8,ал.2 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения -за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с определен материален интерес възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2, а съгласно, чл.7,ал.2 т.3 от Наредбата. при интерес от 10 000 до 25 000 лева - 1300 лева плюс 9 % за горницата над 10 000 лева/ като установеното задължение по Решението за мито и ДДС е в общ размер на 12 201,56 лева и минималното възнаграждение на адвоката възлиза на 1498,14 лева/ което в никакъв случай не е прекомерно, за да бъде редуцирано, още повече, че делото представлява правна и фактическа сложност и адвокатът е взел активно участие в производството по делото. Нещо повече- **В РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)25 януари 2024 година** на СЕС е посочено, че „ **Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по**

отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

2) Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики.

3) Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

В полза на оспорващото дружество следва да бъдат присъдени направените по делото разноски в размер на 3479,60 лева- адвокатско възнаграждение, внесена държавна такса, депозит за вещо лице и превод на документи на български език.

Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препащащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски.Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт,с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него.Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение №32-700892/17.01.2024 година на ДИРЕКТОР ТД МИТНИЦА Р., с което е определено събирането на допълнителни държавни вземания в общ размер на 12 201,56 лева по ЕАД № 21 [банкова сметка]/24.11.2021 година .

ОСЪЖДА ДИРЕКТОР ТД МИТНИЦА Р. **ДА ЗАПЛАТИ** НА „ ТИСЕНКРУП МАТИРИАЛС БЪЛГРАИЯ“ООД- ГР. С. СУМАТА ОТ 3479,60 лева- разноски по делото , като същата следва да бъде възстановена от бюджета на ТД МИТНИЦА Р..

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО **ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.**

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: